

Ziklag

In het eerste vers van 1 Samuël 27 horen wij de volgende klacht: 'Nu zal ik een der dagen door Sauls hand omkomen; mij is niet beter, dan dat ik haastig ontkom in het land der Filistijnen, opdat Saul van mij de hoop verliest, om mij meer te zoeken in het ganse gebied van Israël; zo zal ik ontkomen uit zijn hand'.

Men zou zeggen: 'Kijk, een klacht van een man die helemaal alleen op de wereld stond, op de wreedste wijze vervolgd, die nergens uitkomst zag, niet bij God en niet bij de mensen, een klacht van een man die nooit het geluk heeft ondervonden door de hand van God bewaard en uitgered te zijn, die niet weet dat er een God in de hemel is'.

De persoon die deze klacht uitte, was David die al verschillende keren en op treffende wijze de beschermende hand van God had ondervonden; David die als een jonge leeuw tegenover de reus Goliath stond; David die tot koning over Israël was gezalfd en dus wist dat hij in de plaats van Saul regeren zou; David die al eens ondervonden had hoe gevaarlijk het was buiten Palestina te gaan, toen hij - om zijn leven te redden - moest doen alsof hij gek was; met andere woorden: David, de man naar Gods hart, die zelf gezongen had: 'Gij zijt mijn Hulp geweest, begeef mij niet, en verlaat mij niet, o God mijns heils' (Ps. 27:9).

Zo is het hart van de mens als God wordt vergeten en de gemeenschap met Hem verbroken is. Men kan een gelovige zijn; men kan vele keren door God op de treffendste wijze zijn geholpen, en toch zal men, zodra de gemeenschap tussen God en de ziel verbroken is, handelen alsof men God nooit gekend heeft. De omstandigheden worden dan boven God geplaatst in plaats dat wij met God bezig zijn.

Als David in gemeenschap met God geweest was, dan zou hij zeker niet, na zoveel bewijzen van de hulp en trouw van de Heer, voor Saul gevlucht zijn. Hij zou zijn zorgen en bezwaren bekend gemaakt hebben aan God in plaats van aan Achis. Het tegenwoordige gevaar had de herinnering aan vroegere hulp uitgewist. Hij zag alleen de hand die tegen, en niet de hand die met hem was. Zijn blik was op zichzelf, op zijn eigen kracht gevestigd; vandaar dat hij moedeloos geworden was en 'zich opmaakte en doorging, hij en de zeshonderd mannen, die bij hem waren, tot Achis, de zoon van Maach, de koning van Gath' (1 Sam. 27:2).

Wat een les voor ons. Wat hier staat over David, die in vroegere omstandigheden ons tot een heerlijk voorbeeld van het geloof was, is een ernstige waarschuwing voor ons. Ja, geliefden, wij kunnen in veel dingen overwonnen hebben; wij kunnen in veel opzichten door het geloof leven; als wij daar echter op steunen, dan zijn wij al op de verkeerde weg. Niet de vorige uitredingen van God geven ons de kracht om in moeilijke omstandigheden vol goede moed verder te gaan, maar alleen een voortdurende gemeenschap met God. O, het is erg treurig wanneer een kind van God kijkt naar hoe hij één of twee jaren geleden was, hoe de Heer hem toen uitgered heeft, en hoe gelukkig hij toen was. Wat helpt dit alles als wij nu niet gelukkig zijn. Het is niet de vraag of ik vroeger gelukkig was, maar of ik het nu ben. Zijn wij nu gelukkig, dan kunnen ons de vroegere weldaden tot troost zijn, als het anders is, dan strekken zij ons veeleer tot veroordeling. Ons vertrouwen op God kan heel sterk geweest zijn, maar zodra de gemeenschap met Hem verbroken is, komt het oude karakter - om de

mensen meer te vrezen dan God - weer naar boven; dezelfde neigingen en begeerlijkheden komen weer te voorschijn.

Was men nu maar zo nuchter om direct na zo'n afwijking met schuldbelijdenis tot God terug te keren, dan zou men veel verdrietige wegen niet hoeven te gaan. Maar helaas, is men eenmaal in plaats van naar God naar de mensen gegaan, dan moet men ook de gevolgen van die stap dragen. God is barmhartig, maar de mens ... David heeft het ondervonden en daarom zegt hij laten '... laat mij toch in de hand des Heeren vallen' (1 Kron. 21:13).

Eenmaal in het land van de Filistijnen aangekomen, moest hij zich daar op allerlei slinkse manieren staande houden. 'Indien ik nu genade in uw ogen gevonden heb ...', zei hij tot Achis (1 Sam. 27:5). Wat een vernedering voor de gezalfde van de Heer. Hij vraagt en ontvangt Ziklag als woonplaats (Ziklag betekent 'aardse rust'). Buiten de gemeenschap van God is David geen pelgrim meer. Er was een tijd dat hij liever alleen in de woestijn met God wilde zijn dan in het paleis van de koning. Er was een tijd dat zijn ziel zich verheugde in het gevaar, vanwege de verlossing door de hand van God. Nu zocht hij naar een plaats om te rusten, zo'n rust waar het ongeloof naar verlangt. Hij bleef daar één jaar en vier maanden.

Voor het vlees is het aangenaam zich aan de moeilijkheden in het leven te onttrekken, en te vergeten dat wij burgers van de hemel zijn, en ons rustig neer te zetten om de heerlijkheden van deze aarde en haar bewoners te genieten; niets kan echter de Heilige Geest meer bedroeven. En toch kan men denken in zo'n toestand zeer ijverig te zijn voor de Heer en schijnbaar het nauwe pad te betreden; het is echter een onheilige dienst, wreed is zijn karakter, zelfzuchtig en oneerlijk. Wij zien het bij David; vanuit Ziklag bestreed hij de vijanden van de Heer, maar door leugens moest hij datgene bedekken wat, als hij in een goede verhouding tot God geweest was, overal bekend zou zijn gemaakt.

Hij was echter pas aan het begin van de moeilijkheden gekomen. De Filistijnen trekken ten strijde tegen Israël, en David staat in hun slagorde tegenover zijn eigen volk. Kijk nu waar de verwijdering van God hem gebracht heeft. Het gevaar voor Saul was klein in vergelijking met de pijnlijke positie waarin hij hier door eigen schuld was gekomen. Zo gaat het altijd als men de omstandigheden meer vreest dan God, want dan keren deze omstandigheden zich tegen ons.

Ziedaar de toestand waarin David zichzelf gebracht heeft. Maar hij was de man naar Gods hart en daarom komt God met Zijn reddende hand tussenbeide (1 Sam. 29:6-11). De gemeenschap tussen hem en God was echter nog niet hersteld en dit was toch wat de Heer wilde bewerken, en vandaar de kastijding van David in hoofdstuk 30. Ziklag, waar hij zo rustig meende te wonen, werd verbrand, al zijn goederen werden geplunderd en zijn vrouwen en kinderen weggevoerd! David was zeer bedroefd. Hij had God gewantrouwd en waar was hij nu? Zijn mannen wilden hem stenigen. O, geliefden, wat halen wij onszelf toch vaak veel moeilijkheden op de hals, om nog maar niet te spreken van de ontering van God in al deze dingen. Door hetgeen hem hier overkwam, werd het geweten van David echter wakker geschud en werd hij bang.

Gelukkig dat ook wij dit lezen: 'Doch David sterkte zich in de Heere, zijn God' (1 Sam. 30:6b). De gemeenschap met God werd hersteld en meteen was ook alle angst verdwenen. Hij gaat

op Gods bevel ten strijde en overwint. Heerlijke les, ook hierin! God helpt weer evenals voorheen, hoewel Hij zo'n lange tijd door David onteerd was. De Heer brengt Zijn kinderen terecht; dat is hetgeen wij uit deze geschiedenis kunnen leren, net zoals wij zagen waarheen een afwijking van God ons brengen kan. Is onze gemeenschap met de Heer verbroken, laten we dan omkeren! Zegt de Heer Zelf in het Nieuwe Testament niet: 'Als wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig om ons de zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid (1 Joh. 1:9)?

H.C. Voorhoeve.

Wie maar de goede God laat zorgen
en op Hem hoopt in 't bangst gevaar,
is bij Hem veilig en geborgen,
die redt Hij Godd'lijk, wonderbaar.
Wie op de hoge God vertrouwt,
heeft zeker op geen zand gebouwd.